

ty til deres egne Kontantbeholdninger. Og selve den Mand, som i England har været mest paavirket af tyske Bankteorier, den nys afdøde Sir Edward Halk, var saa klar over Betydningen af, at de store Banker under vanskelige Forhold ikke burde behøve at ty til den seddeudstedende Bank, at han i sin Bank gennemførte en saa stærk Likviditet, at mellem $\frac{1}{6}$ og $\frac{1}{5}$ henlaa i Kontanter eller paa Anfordringer paa Bank of England, saadanne Fordringer, der altsaa kunde hæves lige med det samme. Dette er overhovedet den Ledetraad, der gaar gennem de store engelske Banker, at mindre end 16 pCt. af samtlige fremmede Penge har disse Banker ikke anbragt paa denne Maade. Et andet Sted i den angelsaksiske Verden, nemlig i Nordamerika, er der givet en ny Banklov for ikke længe siden, nemlig umiddelbart før Krigen. Hvis man vil se, hvorledes det gaar derovre, vil man finde, at der dér er lige saa betydelige Beløb henlagt i Kontanter. Man har altsaa med andre Ord derovre i selve Amerika draget sig Erfaringerne fra Pengekrisen i 1907 til Nytte.

Dette synes da ogsaa at maatte blive den Fordring, der stilles til det danske Bankvæsen, og Mindretallet er oven i Købet ikke gaaet saa vidt, som det er Skik og Brug at gøre i England, og som Loven fordrer i Nordamerika. Det stillede Ændringsforslag gaar jo kun ud paa, at de Kontanter eller paa Anfordring betalbare Fordringer paa Nationalbanken eller solide, af Bankinspektøren godkendte udenlandske Banker udgør mindst 15 pCt., ikke af de fremmede Penge, men af de Gældsbeviser, det paahviler Banken at betale paa Anfordring eller faa Dages Opsigelse. Dette Krav synes at være det mindste, det nødvendigtste, man kan skrue sine Fordringer ned til. Det er dér, det, om jeg saa maa sige, „hikker“, det er her, Krisen kan komme til at ramme, naar der sker et run paa den ene Bank og de derefter følgende Banker fra de Mennesker, der kan kræve deres Penge straks eller med faa Dages Opsigelse. Forsaa vidt Pengene er bundne ved 3 eller 6 Maaneders Opsigelse eller lignende, er det klart, at Bankerne vil have Tid nok til at belaa sine Papirer, rediskontere sine Veksler eller paa anden Maade skaffe sig Kontanter enten fra Indland eller fra Udland. Det er altsaa en meget snæver Fordring, vi her har stillet; og som der er gjort opmærksom paa i Betænkningen, er det da heller ikke andet end, hvad der allerede er Coutume i de københavnske Hovedbanker. Af deres Ba-

lancer vil man se, at de hidtil har opfyldt disse Betingelser. Der vil altsaa ikke ved Ændringsforslaget ske noget revolutionært Skridt. Man vil ikke sætte disse Banker i dødelig Forlegenhed, hvad man meget godt kan forstaa, at mange indenfor de forskellige Partier vil vige tilbage for. Men der gøres intet andet her end at lovfæste en sund, god og for Publikum betryggende Coutume. Hvis man ikke gør dette — jeg maa maaske tilføje, efter at dette Forslag er stillet, saa er det et „Giv Agt“ til Bankerne om, at saaledes behøver de dog ikke at bære sig ad, Lovgivningsmagten ønsker ikke at stille strenge Fordringer til dem. Lovgivningsmagten ønsker tværtimod at slappe Fordringerne. Thi saaledes vil dette Forslags Forkastelse med Rette kunne opfattes. Da jeg i sin Tid stillede et lignende Forslag i Folketinget, blev jeg ikke alene, som det skulde synes, selvfølgelig deri fulgt af mit Parti, men ogsaa af adskillige Medlemmer af Venstrepartiet, og i et voksende Antal; Forholdet var endog det, at da Forslaget i den følgende Session kom til den sidste Afstemning, var det temmelig nær ved at blive vedtaget, og et anset Medlem af det andet Ting, Hr. Jensen-Sønderup, fremsatte endog den Udtalelse, at han ikke kunde se, hvad man skulde med en Banklov, naar man ikke vedtog en Bestemmelse omtrent som den foreslaaede, med andre Ord en Bestemmelse, der fuldkommen betryggede Bankernes Likviditet. Og skønt denne Ytring maaske ved første Øjekast kunde synes at være stillet paa Spidsen, maa jeg egentlig give den ærede Folketingsmand Ret: Hvorfor i al Verden skal vi lovgive for at slappe Fordringerne til Bankerne, for at give Publikum mindre Garanti end hidtil? Lad det saa dog hellere gaa, som det nu gaar; nu gaar det jo dog nogenlunde, nu har Bankerne dog ingen Anvisning faaet af Lovgivningsmagten paa at være mindre likvide, end de efter europæiske og amerikanske Erfaringer burde være.

Man spørger uvilkaarlig sig selv: Det er dog vel ikke Frygten for Provinssbankerne, der gør sig gældende? Thi jeg har ved Deltagelsen i Udvalgets Arbejde haft en Fornemmelse af, at de Institutter, som har ligget Medlemmerne varmest og inderligst paa Hjerte, det er ikke de store Hovedbanker; som vi dog ogsaa skulde lovgive om ved denne Lejlighed, men det er Provinssbankerne: at de skulde have det fedt og godt og ingen Ulejlighed have, og de skulde heller ikke behøve at være likvide, i hvert